

RUDYARD KIPLING

CARTEA JUNGLEI

Editura Herra

Cântecul nopții în junglă

Aceasta s-a întâmplat într-o seară fierbinte de vară, pe coastele prăvălite ale munților Seeonee, când lupul se trezi din somnul lui obișnuit și, scărpinându-se cu laba dinapoi sub pânțele, căscă plictisit și începu să-și întindă labele una după alta, ca să se mai dezmoștească de somnul care îi îngreuna încheieturile. Lupoaița își întinse botul enorm și cenușiu peste cei patru pui care scânceau, tăvălindu-se care să ajungă mai întâi și mai aproape de ea, în timp ce razele de lună străluceau la gura peșterii unde își aveau culcușul.

– Mmmrââh, căscă lupul, a sosit din nou vremea să ies la vânătoare, și era gata să se repeadă la vale, când în pragul peșterii apărură o umbră cu coada stufoasă și începu să scâncească:

– Noroc la vânat, tu, căpetenie a lupilor, și noroc pentru plozi, și colți albi pentru prea cinstitii tăi copii, căroara le doresc să nu uite niciodată pe cei care trăiesc în lumea aceasta și flămânez.

Era „linge blide”, sau șacalul Tabaqui pe care lupii din India nici nu-l iau în seamă, din cauză că pe unde trece face gălceavă și umblă cu fel de fel de vorbe, iar de hrănit se hrănește cu tot felul de petice și resturi de

urele și vechituri pe care le găsește în gunoaiele de la marginea satelor. În același timp însă, se ferește de el de frică, deoarece Tabaqui, mai mult decât orice fiară din junglă, e apucat uneori de turbare și atunci nu mai ține cont de fiarele pe care înainte le înconjură cu teamă, ci se repede drept înainte și mușcă tot ce-i iese în cale. Însuși tigrul se ferește să-i iasă în drum când știe că e turbat, deoarece turbarea e boala cea mai îngrozitoare de care toate fiarele se ferește. Oamenii îi zic hidrofobie, dar fiarele îi spun Dewanee, adică nebunie, și caută cât pot să se ascundă din calea ei.

– Dacă ți-e foame n-ai decât să vii să cauți resturile pe care le găsești, dar sunt sigur că aici nu mai este nimic de mâncat, răspunse lupul înțepat.

– Pentru un lup se poate să nu fie, dar pentru mine, care sunt un nemernic, chiar un os cât de vechi e ospăț destul de bun, răspunse Tabaqui. Adică de ce, noi cei din Gidur-log (neamul șacalilor) să facem pe delicații? Apoi îndreptându-se spre fundul peșterii găsi un ciolan de ied rămas din ajun și începu să-l ronțăie mulțumit.

– Vă mulțumesc pentru că m-ați ospătat, zise el lingându-și botul. Ce frumoși sunt preacinstiții tăi copii și ce ochi mari și frumoși au. Sunt tineri încă, dar cu toate acestea nu cred că aș putea să uit zicătoarea că toți copiii de crai sunt vrednici și bărbați chiar din leagăn.

Se știe că nimic nu este mai neplăcut decât să-i lauzi cuiva copiii de față cu ei, dar șacalul se bucura pe ascuns văzând lupul și lupoaița privindu-se stingheriți de aceste vorbe care nu erau câtuși de puțin la locul lor.

Tabaqui se așază pe picioarele dinapoi și câteva clipe nu mai zise nimic ci privea mulțumit de efectul vorbelor lui fără rost, apoi după un timp continuă cu răutate:

– Mi-a spus Shere Khan, cel mare, că de cum va răsări luna nouă își va muta locul de vânatoare în părțile acestea.

Shere Khan era tigrul care își avea culcușul pe malul fluviului Waingunga, la douăzeci de mile depărtare de peștera lupilor.

– N-are acest drept, răspunse lupul supărat. Legea din junglă spune limpede că nu poate să-și schimbe locul de vânatoare fără să fi trimis vorbă dinainte. Când va apărea va speria vânatul pe o rază de cel puțin zece mile împrejur... iar eu trebuie să vânez acuma pentru doi.

– Nu l-a poreclit mama lui degeaba, când i-a spus Lungri (șchiopul), interveni lupoaica. E șchiop de un picior din naștere și tocmai din cauza aceasta niciodată n-a putut vâna decât jigodii. Se vede că cei de pe malurile fluviului Waingunga nu-l văd cu ochi buni și acum are de gând să ne facă și nouă inimă rea. Fără îndoială, oamenii vor scotoci toată jungla ca să dea de el, dar Shere Khan va fi departe, iar noi va trebui să ne părăsim bârlogul împreună cu puii noștri, în ziua când vor da foc ierbii din junglă. Crede-mă, suntem foarte mulțumiți de venirea lui Shere Khan.

– Vreți să-i duc vorbă că vă face plăcere venirea lui? întrebă Tabaqui.

– Ieși afară, se răsti lupul, căci pentru noaptea aceasta venirea ta ne-a făcut destul venin. Du-te și vânează împreună cu stăpânul tău.

– Las' că plec; răspunse Tabaqui liniștit. Pe Shere Khan îl puteți auzi acum și voi cum gonește prin hățșuri, așa că nu mai era nevoie să vă anunț eu sosirea lui.

Lupul ciuli urechea. În fundul văii care cobora albia unui pârau se auzea mugetul plângător și prelung al unui tigrul care se vede că nu vâna nimic și nici nu-i păsa că toată jungla aude mugetul lui.

– Ce dobitoc, zise lupul, să pleci la vânatoare în cap de noapte și să faci o astfel de larmă. Poate își închipuie că ciutele noastre sunt tot așa de grase ca bizonii de pe fluviul Waingunga?

– Hhșș, făcu lupoaica, tu n-auzi? În noaptea aceasta tigrul nu gonește nici bizon nici ciută, ci adulmecă urme de om.

Mugetul plângător încetase și acum se auzea un fel de mârâit înecat care părea că răscolește adâncurile junglei în toate părțile încotro te-ai fi întors. Acesta era freamătul cu care avea obiceiul să sperie tăietorii pădurilor și pe cei care dormeau sub stele, căci căutând să se ferească din calea lui, se repezeau zăpăciți de spaimă și tocmai atunci cădeau plocon între cângile de oțel ale tigrului.

– Adulmecă om, zise lupul și, ridicând botul în vânt, i se văzură colții albi strălucind în lumină. Se vede că nu sunt destule gâze și broaște pe marginea mlaștinilor, că vine să sfâșie omul și tocmai prin partea unde avem locurile noastre pentru vânat.

Legea junglei, ale cărei porunci nu sunt niciodată fără temei, oprește fiecare fiară ca să vâneze omul, cel mult atunci când îl ucide pentru a arăta puilor săi cum se vânează, dar și în cazul acesta trebuie să fie departe de

Libris
Rezervă pentru oameni și cărți

locurile de vânătoare ale haiticului din care face parte, și numai singură. Adevăratul motiv al opreliștei însă este că, dacă ucizi om, asta înseamnă că mai curând sau mai târziu oamenii albi vor apărea înarmați cu puști și încălecați pe elefanți, și sute de indigeni cu spatele gol, dar înarmați cu lănci, cu gonguri și cu facle aprinse, așa că toate vietățile din junglă au de suferit din cauza unei neascultări... Fiarele între ele spun că omul trebuie cruțat din cauză că este cel mai slab dintre viețuitoare și cel mai lipsit de apărare, prin urmare este nedemn de un adevărat vânător ca să atace un om. Tot fiarele mai spun că cel care mănâncă un om se face jigodie și-și pierde dinții înainte de vreme, și asta este adevărat.

Mugetul înfundat părea că se apropie, apoi se auzi dintr-o dată un „aarrh”, ceea ce însemna că tigrul a făcut o săritură. Apoi se auzi un urlat care nu semăna deloc a tigru, și cu toate acestea urlase Shere Khan.

– Se vede că i-a scăpat prada, zise lupoica. Ce poate fi?

Lupul ieși în fața peșterii și după ce făcu un rond, auzi tigrul mugind fioros și ierburile, pe unde trecea, vâjâind în urma lui.

– Dobitocul, zise lupul după ce se întoarse, altceva n-avea mai bun de făcut decât să sară în vatra focului unui tăietor de lemne. Se vede că și-a ars labele. Șacalul Tabagui este cu el.

– Cineva suie coasta spre noi, zise lupoica ciulind urechea, fiți gata să-l primiți.

În mijlocul hățișului apropiat se auziră foșnind ierburile. Lupul se așeză pe toate patru picioarele și își încordă mușchii, gata să sară. Dacă cineva ar fi fost de

față, ar fi avut prilejul să vadă cea mai ciudată întâmplare: lupul își frână săritura la jumătate, după ce se ridicase de la pământ. Săriră fără să știe asupra cui, și când se pomeni în aer, își contractă mușchii și se opri dintr-odată, la o înălțime de patru sau cinci coți, ca să cadă aproape în același loc de unde plecase.

– E om, gemu el, un copil. Ia te uită!

În fața lui se oprise un copilaș mititel, în mână cu o ramură pe care se sprijinea. Era gol complet, cu trupul ars de soare și atât de mic încât abia învățase să umble: cea mai mică și mai nevinovată vietate care ajunsese până acum să intre într-un cotlon de lupi. Se opri și, uitându-se la lup, începu să zâmbească.

– Așa arată un copil? se miră lupoica. Adu-l încoace să-l văd și eu, căci așa ceva n-am mai văzut până acum.

Lupul, obișnuit să-și ducă puii singur dintr-un loc într-altul, este în stare să ridice în colți chiar un ou, fără să-l strivească, așa că lupul care păzea intrarea peșterii căscă gura și apucă băiețașul atât de ușor de spate, încât colții lui nici pielea nu i-o zgâriară, și ridicându-l deasupra capului, îl așeză între puii din fața lupoicei.

– Mititelul de el! Cât e de mic și de golaș! se miră lupoica.

Copilașul își făcu loc printre pui, ca să poată ajunge la căldură, alături de lupoică.

– Mi se pare că vrea să-și facă loc alături de puii mei... Va să zică așa arată puiul de om. N-am auzit până acum ca o lupoică să se poată mândri că printre puii ei a crescut și copilul omului.

– Eu am mai auzit odată că așa ceva s-a mai întâmplat din când în când și înainte, dar n-am pomenit să se

fi întâmplat niciodată în vremea mea și în haiticul nostru, răspunse lupul. Pe tot trupul n-are nici un singur fir de păr și l-aș putea omorî cu o singură lovitură de labă. Dar ia uită-te la el cum mă privește, fără nici un fel de spaimă.

Lumina de lună de la gura peșterii se stinse, căci în fața intrării apăru capul imens al lui Shere Khan care încerca să-și facă loc. În urma lui se auzea Tabaqui miorlăind:

– Stăpâne, stăpâne, aici a intrat. Oprește-te.

– Shere Khan ne face o mare cinste, zise lupul propinându-se în picioare și ochii lui începură să scapere scântei. Ce caută Shere Khan pe aici?

– Îmi caut prada, răspunse tigrul. Părinții lui mi-au scăpat, dar el a trecut pe aici. Dați-mi-l înapoi!

Shere Khan, exact cum spunea lupul, sărise în vatra de jărat a tăietorilor de lemne și era foarte întărit din cauză că-și arsese labele picioarelor care-l usturau de-înealta să urle. Lupul știa însă că gura peșterii era prea strâmtă pentru ca un tigrul să poată trece printr-însa. La intrare Shere Khan își făcuse loc să-și bage labele dinainte și capul, dar era atât de strâmtorât ca și un om care ar vrea să-și facă loc printr-un butoi, pentru a se lupta cu cineva.

– Lupii sunt popor liber și nu primesc decât poruncile venite de la soborul haiticului, iar pe cele care le dă un vârgat ucigaș de pisici nu le ascultă, răspunse lupul. Piciul este al nostru și îl vom uide dacă vom vrea.

– Adică ați vrea și n-ați prea vrea! Ce fel de vorbe sunt acestea? Pe taurul care l-am omorât adineauri, de când trebuie să stau să mă milogesc în duhoarea de câini

a culcușului vostru, pentru ca să-mi dați înapoi ceea ce mi se cuvine? Ori poate nu este Shere Khan cel care vorbește cu voi?

Mugetul tigrului tuna pe sub bolta peșterii și lupoaica se scutură de puie care i se înghesuiau la piept și sări în picioare, cu ochii scăpărând ca două lumini de pucioasă prin întuneric, îndreptați spre luminile ca de flăcări ale ochilor tigrului.

– Eu sunt cea care îți va răspunde, eu Raksha (demonul). Piciul este al meu, Lungri, al meu și nu va fi ucis. Va trăi pentru ca să alerge în haitic și să vâneze cu haiticul; și la urma urmelor ascultă, tu care gonești adulmecând urmele copiilor goi, care te hrănești cu broaște și omori pești, va veni o zi când piciul te va vâna și pe tine. Dar acum să faci bine să pleci numaidecât, căci altfel ți-o jur pe Sambhurul pe care l-am omorât (căci eu nu mă hrănesc cu jigodiile moarte de foame ca tine), te vei întoarce la maică-ta mai șchiop decât erai în ziua când te-ai născut, tu javră din junglă cu labe prăjite. Hai pleacă!

Lupul rămase mirat și se uită la ea. Aproape uitase vremea când câștigase această lupoaică în luptă dreaptă de la alți cinci lupi care se încăieraseră pentru ea; asta a fost atunci când ieșea și ea cu haiticul și când fusese poreclită pe bună dreptate Demonul. Shere Khan ar fi putut să-l înfrunte pe el, dar lupoaicei nu i se putea pune împotrivă, căci știa că de acolo unde se găsea, avea mai multă putere asupra lui și o ajuta și faptul că era în culcușul ei pentru care ar fi dat oricând luptă pe viață și pe moarte. De aceea se retrase binișor din gura peșterii

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

și, când se simți mai la larg, strigă o dată din fundul bojocilor:

– La el în curte toată jigodia face pe voinicul. Vom vedea ce va spune haiticul și cum se va împăca la gândul că tu vrei să crești copiii oamenilor. Hoți cu cozile zbârlite, copilul este al meu și în colții mei va trebui să moară!

Lupoaița se întoarse tremurând de furie la puii ei, iar lupul îi spuse foarte serios:

– Shere Khan are foarte multă dreptate. Piciul trebuie dus în fața haiticului. Ce gând ai, mamă? Vrei să-l crești aici cu noi?

– Nici vorbă că vreau să-l cresc, răspunse lupoaița respirând din greu. A venit la noi dezbrăcat în timp de noapte, singur și flămând, dar cu toate acestea nu i-a fost frică. Ia vezi cum și-a făcut loc la sânul meu, dând la o parte unul dintre puii noștri. Casapul acesta șchiop l-ar fi omorât și pe urmă ar fi fugit spre fluviul Waingunga, iar oamenii din sat, drept răzbunare, ar fi bătut toate culcușurile noastre. Adică de ce să nu-l cresc aici cu noi? Sigur că-l voi crește. Culcă-te frumușel, brotăcelule! De aici înainte îți voi zice Mowgli, brotăcelul, și să știi că va veni o vreme când vei goni și tu pe Shere Khan, așa cum te-a gonit el pe tine.

– Bine, dar haiticul ce va zice? stăruie lupul.

Legea junglei spune limpede că orice lup e slobod să se retragă din haiticul din care face parte, după ce s-a însurat; în ziua însă când puii lui sunt destul de voinici pentru ca să se poată ține pe picioare, trebuie să-i ducă în fața soborului, pentru ca toți ceilalți lupi să-i poată recunoaște când îi vor întâlni. După această înfățișare,

puii de lup sunt slobozi să alerge încotro îi va trage inima și până în ziua când vor ucide primul cerb, nimeni dintre lupii haiticului nu va fi scutit de pedeapsa ce i se cuvine, dacă se va întâmpla să-i sfășie cu colții. Pedeapsa e crâncenă și cel vinovat e omorât acolo unde este găsit. Dar dacă veți sta să vă gândiți puțin, veți recunoaște că este pe bună dreptate.

Lupul așteaptă până în ziua când puii lui puteau umbla pe picioare, și într-o noapte când se adună soborul, îi luă cu el, împreună cu Mowgli și cu lupoaița, și se îndreptă spre Stânca Soborului, un vârf de deal acoperit numai de bolovani și de stânci, în dosul cărora se puteau ascunde cam o sută de lupi. Akela, lupul cenușiu și văduv, care mergea în fruntea haiticului pentru că el era cel mai tare și mai viclean, se întinse cât era de lung pe stânca lui, iar ceva mai jos erau întinși cam la patruzeci de lupi de toate mărimile și de toate culorile, de la veteranii cu blănuri ca de viezure care erau în stare să se lupte de unul singur cu renul, până la lupii tineri de trei ani, și cu blănurile negre, care își închipuiau că și ei pot face asemenea isprăvi. Lupul Akela ducea haiticul de mai bine de un an. În tinerețe căzuse de două ori în cursa întinsă pentru lupi și într-un rând fusese ciomăgit și lăsat în mijlocul câmpului de oamenii care îl credeau mort, așa că știa destul de bine și apucăturile și obiceiurile oamenilor.

În sobor nu se vorbea prea mult. Puii erau îngrămădiți la mijloc și se dădeau de-a tumba între ei, în timp ce părinții lor erau așezați roată împrejur. Din când în când câte un lup mai bătrân ieșea din rând, se apropia de câte un pui și după ce se uita cu de-amănuntul la el, se întorcea să-și ia locul, cu pași nesimțiți ca de umbră.